

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

N

Ø R R E

I

S

S

U

M

Julehilsen

Hvis vi alle på skolen skulle sende en personlig julehilsen, ville vi få svært ved at nå det.

Derfor vil vi gerne samlet sende gamle elever, deres familier og pårørende samt alle venner og bekendte af skolen en hilsen med ønsket om en velsignet julefest og et godt og indholdsrigt nyt år.

Må julens budskab høres i et modtagende sind. Tak for alle gode tanker og for forbøn i året 1982.

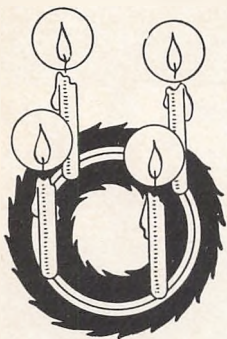
Alle medarbejdere på skolen

Nr. 10 . December 1982 . 74 årgang

HØJSKOLE OG EFTERSKOLE
UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

DANMARKS
PÆDAGOGISKE
BIBLIOTEK

»Store og underfulde er dine gerninger, Herre vor Gud, du Almægtige.« (Johs. Åb. 15,3).

Endnu en gang er vi halvvejs med et hold elever her på skolen. Når man har prøvet det en halv snes gange kan man føle en snigende angst for en dræbende rutine. Dræbende for et udviklende samvær. Dette kan nok også nemt ske rent fagligt.

Men med mødet med den enkelte elev opdager vi gang på gang, at mennesket er en fantastisk variation over temaet: Det af Gud skabte.

Mange store og små positive situationer gør det ofte inspirerende at kunne følge unge menneskers udvikling fra det fjortende til det syttende år. Ofte vil det her vise sig om den grund, der er lagt i hjemmets kærlige favntag, kan holde i nær omgang med andre.

Gennem adventstiden møder vi i hinandens øjne barndommens glans. Joh, der er tryghed, forventning og glæde forbundet med at tænde en adventskrans. Tiden giver mange dejlige og vigtige oplevelser. Men den største oplevelse får vi, når barndommens forventning får en yderligere dimension. Dette sker, når julen ikke længere blot er en decemberbegivenhed – et lys i den mørke tid.

Næste nr. af bladet udkommer i slutningen af februar 1983.

Netop i ungdomstiden aner mange en afgørende sammenhæng mellem krybben i Bethlehem og korset på Golgatha.

At Jesu fødsel er en væsentlig begivenhed ved de fleste børn. At Jesu død på korset har altafgørende betydning for os mennesker, det opdager mange unge. Derfor er det altid spændende at gå julen i møde og derfor er det lærerigt at slå følge med de unge.

Ud af dette møde vokser fællesskabet med Gud gennem Jesus. Og det kan give en underfuld mening med livet for dem og for os.

Med ønsket om en af Gud velsignet jul.

Benno Møller Hansen

En replik

– Det ligger mig stærkt på sinde ud fra en mangeårig gerning i skolens tjeneste at pege på nogle af de ledestjerner, der har været lysende og vejledende på min vej:

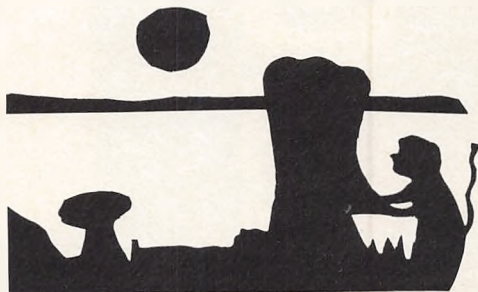
Kærlighed parret med bestemthed.

Godhed forenet med fornuft.

Tillid ledsaget af faste krav.

Tålmodighed i passende mål – og retfærdighed i alle forhold.

(Tidligere førstelærer H. P. Hansen
i Frederiksborg Amts Avis)

Papirklip, Helle Bertelsen, 10. kl.

Portrætter af bestyrelsesmedlemmer

VI

Niels Storebjerg

Niels Storebjerg, f. 28.7. 1918 i Bøvling.

1941: Student fra Rønde Kursus.

1947: Teologisk embedseksamen fra Københavns Universitet.

1947–49: Soldat og hjælpepræst ved Grøndals kirke, København.

1949–54: Residerende kapellan ved Kingos kirke, Nørrebro, Kbh.

1951: Viet i Nr. Nissum kirke til Ingeborg Hauge Nielsen, datter af sognepræst Ove Nielsen, Nr. Nissum.

1954–59: Landssekretær v. Københavns Kirkefond.

1959–67: Sognepræst i Seest og Hjarup v. Kolding.

1967: Sognepræst i Vinderup og Sahl.

1975: Medlem af Nr. Nissum Høj- og Efterskoles bestyrelse.

Hjemmet og Bøvling sogn

– *Dit hjem og dit hjem sogn, Bøvling, må have præget hele din udvikling. Hvordan vil du karakterisere dit udgangspunkt?*

– Mit hjem er »Storbjerg« i Bøvling. Min fader var engang i 1890erne på Nr. Nissum Højskole. Det må have været i Ad. L. Hansens tid, og jeg husker tydeligt elevbladet fra Nr. Nissum Højskole. Det var en regelmæssig gæst i vort hjem, og da min moder havde været elev på Tommerup Højskole og fik elevbladet derfra, var dette med højskole ikke noget fremmed for mig, selv om jeg ikke selv har været på højskole. Dertil vil jeg dog tilføje, at jeg på en måde føler, jeg har været på højskole, idet Rønde Kursus, hvor jeg var i ca. 4 år, jo også var en kostskole med et nært fællesskab mellem

eleverne indbyrdes og med lærerne. Denne samhörighed kunne godt forenes med, at det var en eksamensskole.

Fader var leder i søndagsskolen og var trofast kirkegænger i sognekirken. Bøvling sogn er et opdelt sogn, idet der både er valgmenighedskirke og sognekirke. Når vi fra mit hjem tog til sognekirken, mødte vi en modgående strøm, der var på vej til valgmenighedskirken. Denne deling skabte et stærkt åndeligt liv, idet begge kredse sluttede varmt op om deres kirke. Der var virkelig samling om det, som man stod for, og det forgrenede sig videre til skolearbejdet. Valgmenigheden sluttede op om deres friskole og sognemenigheden sluttede op om folkeskolen. I ungdomsarbejdet var KFUM og K meget aktive, og der var et stort Indre Missions arbejde. Det er en rigdom at vokse op i et så levende sogn, og baggrunden for, at jeg blev præst er netop det syn, jeg så i dette rigt nuancerede miljø.

– *Nr. Nissum Højskoles formand gennem mange år, Th. Rendtorff, var præst i Bøvling. Hvad betød han for sognet?*

Niels Storebjerg foran Det gyldne alter i Sahl kirke.

– Det er rigtigt, at han var formand for Høj-skolen, og han omtalte ofte skolen og samlede penge ind til den. Engang, han sendte penge, skrev han: »Hermed en gave til skolen. Ingen snak. Ingen tak, men gerne en kvittering!« Sådant udtalelse var karakteristisk for ham. Også i sine prædikener var han kort og fyndig. De var klare og skarpe, samlet om et bestemt tema, så de var lette at huske. De unge kunne lide hans friske facon, og han forstod at præge dem.

Rønede studenterkursus

– Du gik ikke i din faders fodspor og blev landmand?

– Jeg var hjemme ved landbruget, til jeg var 19 år, men blev klar over, at landmand skulle jeg ikke være. Jeg ville læse, og da det var for besværligt hver dag at tage fra Bøvling til Struer, valgte min broder Erik, der da var 16 år, og jeg at tage til Rønede for at få præliminæreksamen og senere klassisk sproglig studentereksamen. Rønede var terpeskole. Der måtte slides. Mange af os var »plovfolk« og havde kun 7 års skolegang. Det var strengere at tage studentereksamen end at tage teologisk embedseksamen. Men lærerne gik virkelig ind for deres undervisning. De var uhyre hjælpsomme, og

deres indsats var så stor, at kun meget få – forbavsende få – faldt fra. Gennem de daglige morgen- og aftenandagter prægede de os også, så det blev nogle meget givende år. Vi lærte at bestille noget, men det skabte ikke afstand til lærerne. Tværtimod. Da vort hold sidste år havde 40 års studenterjubilæum, mødte et meget stort procenttal op, og det er udtryk for stor taknemlighed mod den skole, som satte os i gang.

Aarhus og Københavns universitet

– Ved den tid, du blev student, var det teologiske fakultet ved Aarhus blevet oprettet. Ikke desto mindre valgte du Københavns Universitet. Hvorfor?

– Nej, jeg valgte rigtignok Aarhus og stude-rede der i 2½ år og tog forprøven. Men det var under den tyske besættelse, og tyskerne krævede plads, så vi fik brev om, at de, der ikke skulle til eksamen inden for det første halve år, skulle rejse hjem for at give plads for dem, der skulle til eksamen.

Jeg var så hjemme en tid, men kunne omkring nov. 1943 komme ind på Københavns Universitet. Men det var farligt for studenterne at samles i større flokke, da tyskerne var ude efter dem. Derfor blev undervisningen mange forskellige steder i byen. Det blev for en stor

Sahl kirke.

Vinderup kirke.

del selvstudium og manuduktion. Først ved besættelsens ophør lærte vi vore professorer rigtig at kende, og professorerne Skydsgaard og Søe betød meget for mig, ikke mindst fordi jeg især interesserede mig for deres fag: dogmatik og etik. Jeg hørte mange dygtige prædikanter i disse år i forskellige københavnske kirker og vil især fremhæve professor Skydsgaard, som af og til prædikede i Trinitatis kirke.

Præst i København

– Så blev vestjyden præst i København. Var det, hvad du havde tænkt dig?

– Nej, egentlig ikke, men jeg var ungarl, og det nyttede ikke at søge embede på landet, som jeg havde tænkt. – Jeg blev soldat, havde kontorplads og blev dernæst hjælpepræst for pastor Tvermoes Jensen ved Grøndals kirke. Han havde været præst i Vandborg-Ferring. Det var nok derfor, han tog mig, da han var meget glad for at være der, og der er jo ikke langt fra Bøvling til Vandborg.

Tvermoes Jensen var en god og erfaren rådgiver, så tiden der gav mig meget.

Derefter fulgte 5 år ved Kingos kirke på Nørrebro. Jeg befandt mig særdeles godt, kom især ind i det opsøgende arbejde og fik mange gode kontakter med de unge. Det kan synes mærkeligt, at en vestjyde kan falde så godt til på Nørrebro, men det gjorde jeg. Forøvrigt var der mange jyder i sognet. Såvel Grøndals kirke som Kingos kirke er kirkefondskirker, og det kendskab, jeg fik til københavnske kirkeforhold var nok årsagen til, at jeg fik opfordringen til at være landssekretær for Københavns Kirkefond.

Rundt i hele Danmark

– *Hvad var din opgave der?*

– At rejse land og rige rundt og skabe kendskab og kærlighed til det kirkelige arbejde, der skal gøres i denne storby, men som ikke kan gøres, uden provinsen står bag med støtte – også af økonomiske art. Det blev 6 travle år med ca. 200 gudstjenester og møder pr. år rundt om i alle egne af landet og jeg kørte 30-35.000 km pr. år.

– *Det gav vel et rigt indblik i dansk kirke- og menighedsliv?*

– Ja, i allerhøjeste grad. Rejselivet var meget opslidende, men det opvejedes af glæden ved at møde præster og menigheder af vidt forskellig art. Det gav anledning til utallige berigende samtaler og til indblik i mange åndelige og personlige problemer, og der blev lejlighed til at fortælle, hvordan man andre steder havde løst lignende problemer.

Seest-Hjarup sogn

– *Så gik vejen til præstegården på landet. Har det inderst inde hele tiden været dit ønskemål?*

– Ja, og nu var jeg blevet gift. Men der var i disse år mange ansøgere til embederne – helt op til 100, ja, undertiden flere. Det højeste tal, jeg kender, er 147 ansøgere. Vi blev indstillet og kaldet til Seest-Hjarup v. Kolding. Det var et dejligt embede. Chr. Bartholdys far havde været præst i sognet, og Chr. Bartholdy søgte ofte

tilbage til sit hjemsovn. Forholdene kunne godt sammenlignes med Bøvling, idet der også her var mange, der tilsluttede sig valgmenigheden.

Seest ændrede i disse år karakter, idet Kolding by bredte sig langt ind i sognet, og i dag har Seest 5000 indbyggere. I sådan stor soveby ville jeg ikke være præst i mine sidste præsteår. Vi søgte derfor nærmere til min kones og min hjemegn og blev i 1967 kaldet til:

Vinderup-Sahll sogne

– Vi er glade for stedet og for Vestjylland i det hele taget.

– *Hvordan er det at være præst i dag i sammenligning med dine første præsteår?*

– I hvert fald anderledes. Det skyldes, at folks livsmønster i dag er helt anderledes. Det gælder både de unge og de ældre. Derfor gælder det om at tale evangeliet ind i disse nye livsmønstre i nutidens sprog. Det kræver en omstilling, som bestemt ikke er let. Tingene skal siges anderledes end for bare 10 år siden, og det betyder, at præsten bestandig står over for nye udfordringer.

– *Mange af de unge, du konfirmerer, tager bort fra sognene for at komme på efterskole. Det må vel præge sognene, at de tappes for unge, der naturligt ville have sluttet op i det kristelige ungdomsarbejde. Hvad betyder denne udvikling? Glæder det dig? Beklager du det?*

– Efterskolerne skummer naturligvis fløden, men jeg beklager det ikke. Jeg forstår forældrene. Efterskolerne giver samme undervisning som folkeskolen, og de tager sig desuden af de unge i den tid, som hjemme ville være deres fritid. De er under god ledelse. Deres fritid er sat i system og de påvirkes i kristelig henseende. En del byrder er taget fra forældrene, som kan have nok at slås med i disse år. – Desuden har jeg lagt mærke til, at eleverne er flinke til at søge kirken, både når de er hjemme om søndagene, og efter at de er kommet fra skolen. Jeg må sige, at jeg glæder mig over, at de søger efterskolerne.

Bestyrelsesmedlem

– *Som medlem af skolens bestyrelse må du tage stilling til mange økonomiske/bygningsmæssige problemer, men som præst er der vel særlige områder af skolens liv, der har din bevågenhed og interesse?*

– Dertil vil jeg sige, at det netop er dejligt for en præst at få lov til at beskæftige sig med andet end åndeligt arbejde. Derfor interesserer det mig virkeligt, det med det økonomiske og bygningsmæssige. Det hører jo med alt sammen. Men naturligvis optager skolens åndelige linje mig meget. Forældrene kan lide, at skolen står for noget, og jeg ser en opgave i at styrke den linje, som er udtrykt i skolens formålsparagraf.

Højskole igen

– *Hvad skal skolen i særlig grad satse på i disse år?*

– At få højskolen i gang igen, når tiden er moden dertil, men nok under andre former. Jeg tænker på en adskillelse af efterskole og højskole, idet det nok er svært at forene de to ting under samme tag.

Forældrene tænker på deres børns vel. De tvinger dem ikke, men de glæder sig, når også skolerne formår at være hjemmenes forlængede arm, der rækker ud til støtte og vejledning i alle menneskelige sammenhænge.

Poul Jeppesen

»Grotten« eksisterer stadig

Julens oratorium

En augustaften i året 1742 vandrede en ensom mand træet og nedslået rundt i Londons gader. Når han tænkte på de lykkelige år, da han var omgivet af venner og levede i velstand, havde han følt det som en knugende ydmygelse, da han i dag havde pantsat sin sidste frakke for at skaffe sig penge til mad og logi.

For få år siden havde han været elsket og påskønnet i vide kredse. En nagende bitterhed fyldte ham da også mere og mere på det sidste, og han havde for længst mistet troen på både Gud og mennesker.

Hvem var denne aftenvandrer?

I dag knap 250 år efter vil vi næppe tro det muligt, men manden var Georg Friedrich Händel, den berømte komponist for hvem skabelsen af juleoratoriet *Messias* blev det store og pludselige vendepunkt i hans liv.

Da Händel den nævnte augustaften lukkede sig ind i sin lejlighed, lå der et brev til ham.

Først troede han, det var et af de sædvanlige rykkerbreve fra en af hans mange kreditorer, men så opdagede han, at afsenderen var hans ven Jennings, som han ikke havde været i forbindelse med længe.

Bitterheden kom atter op i ham ved tanken om de vidunderlige oplevelser, han havde haft sammen med de mange musikvenner i de gode år, som nu for stedse var forbi.

Men hvad ville denne Jennings? Händel åbnede brevet. Tekst til et nyt oratorium, stod der. Han smilede bittert. Hvem ville sætte penge i opførelsen af et oratorium, som han havde sat sit navn under? Nej, det ville kun give nye skuffelser og nederlag.

Händel lagde manuskriptet fra sig og satte sig ved sit arbejdsbord med hovedet støttet i hænderne.

Oratorium. Juleoratorium. Kunne noget være ham mere fremmed denne augustaften, hvor mørket havde sænket sig om ham og i ham!

I det svage skær fra gaslampen udenfor faldt hans øjne på nogle ord i Jennings manuskript:

– *He was despised ... han var foragtet ...*

Ordene ramte ham i hjertet med en mærkelig blanding af varme og smerte.

– *slagen, gjort elendig af Gud ...*

Det var jo ham selv. Bevæget følte han, at han blev tiltalt af en ven, som kendte hans kval til bunds, fordi han havde lidt endnu mere.

– *skyet af folk, en smerternes mand og kendt med sygdom, én man skjuler sit ansigt for.*

Nu genkendte han ordene fra Esajas 53. kapitel, men aldrig havde han følt dem så nærværende. Med stigende grebethead læste han:

– *Og dog, vore sygdomme bar han, tog vore smerter på sig ...*

Langsomt rejste han sig. Det kneb med at se ordene, men han sansede ikke at tænde lys. I hans eget indre var et dæmpet lys begyndt at skinne, og han hviskede stille hen for sig: *Messias!*

Han tog et nyt ark og læste langsomt og højt for sig selv:

– *Det folk, som vandrer i mørke, skal se så stort et lys ... Messias ...*

Händel gik hen til sit cembalo og anslog tøvende, ligesom med ærefrygt fem toner og sang dæmpet til:

– *He was despised ...*

Og da skete underet. Mange års knugende mørke og kulde blev på én gang afløst af en uforklarlig varme og glæde, der udløstes som en vidunderlig musik i ham. En musik så gripende, at hans øjne fyldtes med tårer. Han råbte højt af glæde. Tændte lys. Greb nodepapir og fjerpen. Nu skulle alt det nedskrives, som efter måneders indestængt bitterhed vældede frem i hans sind som en kilde i ørkenen.

Netop den dag, Händel havde afsluttet nedskrivningen af det senere så berømte Hallelujakor, kom venen Jennings på besøg for at høre, hvordan det var gået med hans manuskript.

Han fandt Händel siddende dybt grebet med tårerne strømmende ned ad kinderne og et strålende udtryk i ansigtet.

Tak, tak, råbte han bevæget, idet han sprang

frem og omfavnede vennen. Du har åbnet Himlen over mig, og nu har jeg set Gud i al hans herlighed.

24 døgn tog det at komponere hele oratoriet. Et mesterværk uden sidestykke. En oplevelse i tekst og musik af de gammeltestamentlige profetier, af julens glade budskab, af dommens dag og det evige liv.

Da oratoriet blev opført i London første gang, var den engelske konge blandt tilhørerne. Kongen var straks fra begyndelsen af koncerten så dybt grebet af både sangen og musikken, at han ikke kunne skjule sin bevægelse og begejstring, og da kor og orkester satte ind med Halleluja-koret, rejste kongen sig spontant og hele forsamlingen fulgte hans eksempel.

Om det er denne begivenhed eller det er en almindelig spontanitet ved de utallige senere opførelser, der har skabt tradition, det er ikke til at sige. Hver må svare ud fra egen erfaring.

Der er en uforklarlig højtid over dette musikalske storværk. Det rører ved det ædleste og reneste i et menneskesind, og det åbner op og baner veje ind til det allerhelligste hos Gud.

Da Beethoven lå på sit dødsleje, bad han om at måtte høre noget af Händels *Messias*. Stille lød ordene fra oratoriet:

*Mørket skal hvile på jord
og stort mulm over folket,
men din Gud skal oprinde for dig,
og hans nådes lys
skal skinne på dig!*

og med en svag hvisken hørte man Beethoven sige: Dette er sandheden!

På den svenske sangerinde Jenny Linds mindetavle i Westminster Abbey i London står der: *I know, that my Redeemer liveth. Jeg ved, at min genløser lever.* Sådan havde hun sunget det i arien i *Messias*. Sunget det med en så betagende renhed og varme, at ingen var i tvivl om, at ordene var udtryk for en personlig bekendelse. Denne arie gjorde Jenny Lind verdensberømt og for de mange tusinde, der hvert år besøger den fornemme katedral er hun et

vidne om den evige Gud, som var hendes håb i liv og i død.

For millioner af mennesker jorden over hører Händels juleoratorium *Messias* til blandt julens mange traditioner.

Julens glade budskab kommer til os ad mange veje og på mange måder. Glæden og taknemmeligheden over dette budskab kan ikke udtrykkes stærkere end i *Messias*, hvor sangen og musikken forenes i julens Gloria:

*Ære være Gud i det højeste
og på jorden fred i mennesker,
der har hans velbehag.*

Rigtig glædelig jul.
Maren og Karl Emil Sørensen

Glædelig jul

*Nu vil vi sjunge og være glad
i Jesu Kristi navn!
Guds søn er født i Bethlehems stad,
og alle til glæde og gavn.*

*Ham vil vi synge vor julesang,
og er den så kun svag,
det er dog vort hjertes efterklang
af engelens bud i dag.*

Med håb om, at disse vidunderlige verslinier må være det egentlige for os alle i det glædelige julebudskab, sendes alle læsere et ønske om en god jul med tak for alt i året 1982.

Lisbet og Bruno Graversen

Glædelig jul 1982

Endnu engang lyder budskabet: Kære menne-
ske, her er livets gave. Vær så god. Begynd så.
Nu fødes livet. Hvad kan I forlange mere? Her
er alt. Netop alt. Her er underet.

Om det er en god gave? Hvad meningen er –
med gaven? Jamen, kæreste venner – når I,
som er onde, giver jeres børn gode gaver, hvad
er der så at snakke om? Det skulle da være
indlysende. Siger det ikke sig selv?

Hvad? Snakker I endnu? I ser endda sure ud.
Ligefrem fornærmede. Hvad er nu det for no-
get? Pjat, siger jeg. Er gaven ikke, som I havde
regnet med? Nej, det er ikke lutter livretter,
lagkage og wienerbrød. Det er rigtigt nok. Men
I, papugler. I øgleunger. Det er *livet*. Og I vil
allerede have det serveret på en anden måde,
næsten inden I har fået det, næsten inden det er
begyndt. I, skvatskovle. I vil have det umulige
inden det mulige. I vil aldrig have det, I har
fået. Det dur ikke, siger I. Det er for lidt. Det
havde været bedre på en anden måde. Osv.
Hvorfor er I nu så sikre på det? Hvem har bildt
jer ind, at I har ret til at tro på, at I er så kloge?

Allerede samme dag begynder I at lede efter
undskyldninger. Snart dyrker I dem. Og til
sidst kan I ikke se forskel på noget som helst.
Snart vender I op og ned på alting. Det, der er
livet, kalder I døden. Der, hvor livets vækst er,
ser I djævlø. Og Gud selv? Jeres guder bliver de
steder, hvor I finder de mest effektive und-
skyldninger – I bliver blinde og døve. I tror, at I
er levende. Nej, I er ej. I er døde.

Så bliver det påske 1983.

Langfredag er den yderste dom over vor yn-
kelige holdning til julens gave, barnet, der fø-
des, livet, der begynder, Jesus: – Vi korsfæster
gaven. Vi slår søm i. Vi håner og spytter. Vi
tror, at vi henretter den største trussel mod vort
liv. Så langt er vi nået i vor dødelige blindhed, i
løbet af rekordtid. Og for så vidt er det rigtig
nok: Den eneste trussel mod systemet af und-
skyldninger, som vi kalder højtudviklet kultur.
Den eneste trussel mod det liv, som vi skaber i

vort eget billede. Og vi henretter i skudsikker
overbevisning – uden overhovedet at vide,
hvad vi gør.

I virkeligheden er det livets forudsætning, vi
henretter. Og det opdager vi så? Bagefter. Når
det er for sent. Vi kan nemlig først se værdierne,
når de mangler. Aldrig når vi har dem. Kun når
de hænger slappe på korset med sår i siderne.

Nåden er, at kærligheden holder til denne
behandling. Ikke lukker sig inde i sig selv, men
ovenikøbet tilbyder »opstandelse fra de døde«.

Det er der sandelig også behov for, men det
er under alle omstændigheder rygende ufor-
tjent, og havde vi kun haft Det gamle Testa-
mente, så var vi selv blevet hængt op. Men
Jesus berettede om Gud på en måde, som vi
aldrig havde regnet med. Ganske vist blev vi
først klar over det, da vi havde korsfæstet ham
– og opdaget rækkevidden i vor forbrødelse.
Altså først bagefter.

Kærligheden rejste sig af døde. Og vi kan
naturligvis blive liggende.

Hvad undertegnede vil med ovennævnte?
Jul og påske hører sammen, også i overført
betydning. En slags »virkelighedens billede«
på måderne, som vi modtager livets gave på.
Måderne, som vi behandler livet på. Hver dag.
Før i tiden. Nu. Og sikkert også i morgen. Er
forløbet jul-påske, fødsel-korsfæstelse f.eks.
ikke et billede på menneskets forhold til alle de
værdier, vi ikke kan se, vi ikke kan måle, vi
ikke kan regne ud i penge. Og når vi kun vil
have de værdier, vi kan se og måle og regne ud i
sikre størrelser, så bliver disse »umålelige«
værdier trusler, som vi må bruge alle kræfter på
at fjerne.

Ja, hvad så? Så dør vi – dør, mens vi lever.

I hvert fald skal vi ikke regne med løsninger
på nutidens problemer, hvis ikke vi udvikler en
ny holdning til julens gave og omsætter denne i
kultur, i økonomi, i politik, i undervisning, i
kirke osv.

Ellers korsfæster vi Langfredag. Endnu engang.

Derfor rigtig glædelig jul – allesammen.

Familien Arne R.

Nytårstanker - før julen 1982

Politik skal holdes udenfor elevbladets spalter. Sådan har det været førhen, og sådan er det stadig. Det kunne jo ellers let gå sådan, at en gammel elev, der havde en anden politisk opfattelse end nedenstående, opsagde sit abonnement på bladet – eller endnu værre – frasagde sig al medansvar og samarbejde med skolen.

Eksempler fra de sidste måneder virker lidt skræmmende. Anderledes tænkende skal rette sig efter dem med »den rette tro«. Hvis ikke, da tages ovennævnte midler i brug.

Men helt ærlig, hvor er det svært at fremsætte sine nytårstanker, uden at det præges af tidens politiske strømninger.

Fattigfirserne ynder man at kalde nuværende tiår. Jeg synes, at det er et helt forkert udtryk, hvis man dermed tænker på vore økonomiske forhold. Vel ved jeg, at vi måske er blevet fattigere – af egen skyld – end vi var i de glade og sorgløse tressere og halvfjerdserne. Men vi er alligevel rige i forhold til store dele af verdens befolkning. Gælder udtrykket derimod betegnelsen om menneskelig adfærd, da er der ramt plet. Vi lever i en menneskelig fattigdom, der rettelig kunne kaldes *fattigfirserne*.

I foredrag, hvis man kan kalde mine udgydelser sådan, har jeg brugt et andet udtryk om dette tiårs særkende. Jeg bruger udtrykket: »*Tvivilens tiår*«. Hvorfor? Alle mennesker tvivler.

Læs og hør om storpolitik i FN, i EF, i arabiske lande, i afrikanske lande. Overalt hvor du peger på en verdensdel findes der tvivlende ledere. Herhjemme tvivlede nogle mennesker i foråret på den siddende regerings evne til at lede landet. I dag sidder de tvivlende selv med magten, men nu tvivler de forsmåede på dem. Forhandlinger om lønaftaler er omkranset af tvivlende mennesker. Statsansatte frabeder sig førsterettens linser pr. 1. marts, fordi de tvivler. Ja, man har så galt erfaret, at samme partiers

medlemmer tvivler på hinandens evner til at lede et byråd. Folkeskolens problemer stammer fra tvivlende forældre og elever. Selv kristelige kredse har tvivlen som gæst.

Er det så mærkeligt, at man i dagens Danmark ikke kender sin nabo? Men det værste er vel, at *tvivilens* tro efterfølger hedder *rodløshed*, og den har jo allerede et godt tag i os, selv om vi befinder os først i tiårets skala.

I dette tvivilens og rodløshedens tiår vokser da et nyt slægtled op. De falder selvsagt ikke langt fra stammen. Det gør en god, stor pære da sjældent.

Og så kommer den tid snart, hvor vi hæver hånden til hilsen og ønsker hinanden »godt nytår«.

Fremtiden – dvs. om 5-10-15-25 år. Hvad så?

Ja, det er her at mine tanker bliver så nærgående (også politisk). Hvordan vil udviklingen forme sig fremad, når ungdommen af i dag – altså i 1982 – ikke har fået – eller kan få et job.

De fik ikke en mulighed for at lære et fag under en kyndig mesters eller svends vejledning. Ikke lov til at læse til læge eller lærer. Ikke lov at bruge et redskab. Aldrig opleve at blive træt af meningsfyldte hverdagspligter osv.

Har vi glemt, at det ikke alene er en menneskeret at lære noget, men *at det er en nødvendighed*, såfremt et samfund skal udvikle sig fremover. Yderligere er det en fundamental grundsætning, at ungdom skal lære at forsøge sig selv – og har krav på denne ret.

Nytårsønsket. Giv fremtiden en chance ved at give menneskene, især de unge, en mulighed for at lære og udvikle sig. Ikke ved dit og dat, men ved at stille dem overfor krav om indsats og dygtiggørelse til at leve livet og tage ansvaret i et demokratisk land.

Hvordan ordnes det?

Så er der politik i luften.

Ja, det er der også, men det er alligevel noget helt andet, jeg tænker på.

Glemte vi ansvarlige i efterkrigsårene det medmenneskelige islæt? Satte vi *frihed og fritid* og læren om *teknik* højere end solid indførelse i dansk kristendom, i historie? Hvilke fag slette-

de vi i Folkeskolen? Glemte vi i uddannelsen et mellemlid? F.eks. filosofi for de lærde og et højskoleophold for de praktiske, for at tage det i store grupper. Kort sagt. Svigtede vi det, der havde blivende værdi som menneske?

Hvor er det dog påfaldende i dette *tvivlens* *tiår*, at vi i det nye år skal fejre 500 års dagen for Luthers fødsel og 200 års dagen for Grundtvigs. Derfor er det ikke helt forkert gættet, såfremt du nu tænker på, at netop disse to personligheder i ord og i handling fremhævede de åndelige værdier så stærkt, at de prægede deres tid – og vores.

Nytårstanker før julen 1982.

At vi alle måtte erkende vort ansvar, *at åndelige værdier er fremtidige værdier*. Men også *at værdier i åndens verden koster slid*.

Derfor skal vi alle synge julesalmer med vore familier og med vore venner i den kommende jul bl.a.

Julen er kommen, med solhverv for hjerterne bange, jul med gudsbarnet i svøb under englens sange kommer fra Gud bringer os glædskabens bud. Æren er Guds i det høje.

God jul ønsker beboerne på Remmerstrandvej alle bladets læsere.

Ellen og Ths. M.

Hilsen fra Struer

Da jeg gik i skole, lærte jeg, at fire snese (eller 80 stykker) var en ol. Nu spekulerer jeg på, om ol og olding har noget med hinanden at gøre. Så mange år har Gud givet mig, og det har været år, som jeg ikke kan takke hverken Gud eller

mennesker nok for, – selv om årene ikke er uden triste minder.

Hvor der er mange mennesker, kan der jo let blive vanskeligheder. Jeg må ofte tænke på den unge lærerinde, der sagde noget om, at der var to ord, som hørte kristenlivet til, og det var *tak* og *tilgiv*.

Min kone er endnu kun i halvfjerdserne, og vi har det godt ved nedsat tempo. Kirsten passer sin salon og pynter en masse damer, men hun bor herhjemme, hvad der er en stor hjælp for os ældre.

Vi vil gerne sige en hjertelig tak til de – alt for få, der har besøgt os i årets løb, og tak for hilsener og breve. Så er der nogen, der skal have en særlig hilsen og en særlig stor tak, og det er jer, der af en eller anden årsag huskede mig den dag, da jeg blev 80 (en olding).

Hermed vil vi også gerne ønske alle vore tidligere elever og medarbejdere på NNH og E en rigtig god og glædelig jul og et nåderigt nytår.

Lad os aldrig takken glemme!

Vor kærligste hilsen.

Familien A. Kristensen
Bredgade 32, 7600 Struer

Advent -jul!

Advent! forberedelsestid til jul, hvor vi skal møde Jesus som barnet i krybben.

Vi skal snart igen høre det gode, gamle – men dog altid nye julebudskab, om frelseren der fødtes i Bethlehem julenat, og snart skal vi igen synge vore dejlige advents- og julesalmer.

Jesus kom engang til denne jord – Han kom ikke blot engang – Han lever i dag og vil atter komme til os.

Men hvorfor er der så mange, Han ikke kommer til? Det er fordi Han er kærlighed, og derfor ikke tvinger nogen til at modtage sig. Fordi Han elsker os, venter Han på, at vi skal elske Ham igen. Sand kærlighed bærer frivillighedens adel.

Giv ham derfor den kærlighed, så vil du opleve, at Han kommer dig nær.

Vis Ham i denne juletid mange tegn på din kærlighed. Tal med Ham i bøn, syng takke- og lovsange for Ham. Bring Ham offergaver, som i sin tid De vise mænd fra Østerland. Han vil svare dig, og det vil blive sand jul hos dig.

Hermed ønskes alle bladets læsere en glædelig jul og velsignet nytår.

Johanne Dahl Madsen (54)
Nørregade 22. 8850 Bjerringbro

PS. Den, der har »Sølvsnoren 54« vil nok sende den til mig? Tak!

Hjemme fra skolen

Ved skoleårets begyndelse synes man, at man har en næsten uendelig tid foran sig: 240 ubrugte skoledage. Lærerne – og nok også mange elever – drømmer om, hvor godt, rigtigt og indholdsrigt disse kommende skoledage skal forme sig. Hvert nyt skoleår begynder i tro og med optimisme. Sådan skal det være!

Dagene haster af sted, og nu er vi allerede inde i den tid, hvor dagene til juleferien let kan tælles. Men vi prøver at bruge dem, og vi kaster os ud i meget, også uden for det egentlige skolearbejde, idet vi dog ikke glemmer, at hvert skoleår har et bestemt mål af kundskaber, der helst skal nås. Her skal fortælles lidt om, hvad vi har været optaget af siden sidst.

1. Nissumstævner

Nissumstævnet for Herning-egnen har skiftet præg, idet man nu tager både eftermiddag og aften med. Eftermiddagen bruges til sportskonkurrencer med Vorgod KFUM og K's idrætsafdeling, og aftenen former sig som en festaften med tale, kaffe, underholdning, nyt fra skolen og med aftenandagt. Thea Meldgaard holdt foredrag om Nis Petersen. Kristian Jeppesen og eleverne stod for underholdningen. Bruno Graversen fortalte aktuelt fra skolen, og Bendte Grønbak sluttede aftenen med andagt. Andagten blev bragt i forrige nr. af elevbladet.

Stævnet i Vinderup havde pæn tilslutning. Fra skolen mødte ca. 70 elever og nogle lærere. Carl Damtoft ledede aftenen. Svend Aage Møller Christensen talte om Martin A. Hanssens liv og forfatterskab og læste »Dobbeltportræt i karvskåren ramme«. 6 piger sang nogle åndelige sange, som de selv havde indøvet. Jeg fortalte nyt fra skolen. Derefter boltrede eleverne sig med underholdning sammen med Jette Trelborg. Aftenandagten var et bibelspil om Johannes Døberen, og det var 9a, der havde sat sig ind i emnet gennem timerne i kristendoms-kundskab. – Disse to stævner bør vi holde fast ved.

2. Kursus for lærere

Sidste år indbød Haslev udvidede Højskole til kristendoms-kursus for lærere i efterskolen og for KFUM og K sekretærer. Det blev en mægtig succes. Vi var 5 lærere fra N.N.E., der deltog og fortalte med begejstring om, hvor godt det havde været. Det må have smittet, for igen i år deltog 5 fra lærerstaben, og de kom hjem og var lige så begejstrede. I den uge, de var væk, benyttede man lejligheden til at tage 2 dage ud af normalskemaet og bruge dem til noget helt andet.

3. Erhvervsdag

Samtlige 136 elever var i aktivitet på virksomheder i Holstebro og Lemvig og fik indblik i, hvordan hverdagen former sig sådanne steder.

Forud var gået en orientering hjemme på skolen, for at udbyttet kunne blive så godt som muligt, og eleverne kunne stille relevante spørgsmål på stedet.

4. Kultur og natur

En anden dag blev brugt til noget, som dækkes af de to ord i overskriften.

8. klasserne var på Fur og så museet samt et molerværk i funktion. Udsigten over øen var desværre ikke god denne dag, men det naturmæssige gik de dog ikke glip af, idet en 6 km lang travetur langs nordkystens høje skrænter gav et stærkt indtryk af øens geologiske ejendommelighed.

I 200-året for Blichers fødsel var det naturligt at gå i hans fodspor, og det var 9. klasserne, der fik denne oplevelse.

10. klasserne fulgte den jyske vestkyst, og her var det Vedersø og Hvide Sande, der var i focus.

Alt i alt en god uge – trods en reduceret lærerstab.

5. Teater

Fra skolens side gives der to teaterbilletter til hver elev, der på den måde får gavn af, at dygtige skuespillere nogle gange i vinterens løb optræder på Nr. Nissum Seminariums fortrinlige scene. Klasserne får lov at vælge disse to aftener. En stor del af eleverne tog forskud på julens glæder ved at vælge »Nøddebo præstegård«. De fleste kender stykket fra filmen, men også på scenen er stykket værd at se.

6. Diakoni

Søster Merete fra Diakonissestiftelsen har besøgt os og fortalt om diakoni og vist lysbilleder. En ret stor flok af eleverne viste meget stor interesse for emnet og blev tilbage efter foredraget for at stille spørgsmål og få yderligere indblik i emnet. – I årenes løb er ikke så få af vore elever gået diakonivejen.

7. Værkstedbygningen

Efter at vi i et tidligere nummer af elevbladet

har bragt et billede af rejsegildet på vor nye værkstedsbygning, vil det være naturligt at spørge, hvordan arbejdet skrider frem. Vejret har ikke været gunstigt, men arbejdet skrider godt frem, og bygningen er under tag, så vejret ikke skulle være en hindring for det fortsatte arbejde. Det hele ser ud til at kunne blive en glimrende ramme om undervisningen i sløjd, metalsløjd og motorlære. De ca. 30 elever, der er med til at bygge, har vist, at de under vejledning nok kan få noget op at stå.

8. Nyt orgel

Alle vore læsere er naturligvis interesseret i, hvad der foregår i Nissum, og mange har oplevet gode stunder i vor gamle kirke. Næste gang, I kommer der, vil I kunne få at se og høre et smukt, nyt orgel på 16 stemmer, der for tiden er ved at blive sat op. Meningen er, at det skal tages i brug i den tilstundende jul og være med til at festliggøre vor store højtid.

Lad mig slutte denne beretning om, hvad der foregår på vor skole, med at ønske med Grundtvig for os alle:

*»Da vandre Guds engle op og ned
på salmens tonestige,
da byder vor Herre selv Guds fred
til dem, den efterhige,
da åbner sig Himlens borgeled,
da kommer ret Guds rige.«*

God jul. Godt nytår.

Poul Jeppesen

Klausenpasset

Når man rejser til Schweiz, er det blandt andet for at se bjerge. Vi boede i Filsbach i den lille kanton Glarus. Som en vældig stenmur står der en indtil 3000 m høj bjergkæde langs Glarus' sydgrænse og skiller Glarus fra kantonen Uri. Man kan dog komme gennem stenmuren, der er huller i den. Vi skulle på rejsens 5. dag prøve at overskride bjergkæden gennem det såkaldte Klausenpas, der når en højde af omtrent 2000 m. Vi spiste morgenmad allerede kl. 7,30 og kørte afsted, godt forsynet med madpakker. Vi kørte syd på et stykke langs floden Linth, og så begyndte vejen at stige. Efter den første skarpe kurve går den langs med skrænten og fører der gennem to gallerier. Blikket glider ud over de med bondehuse oversåede grønne enge, der ligger oven på den største gruskegle i Schweiz. Vi ser tilbage mod dalen, vi forlader. I dens baggrund flimrer et par tinder med is og sne i solskinnets. I 8 langstrakte hårnålesving går det op ad Fruttberge, og på en temmelig lige stræk-

ning når vi Fätschbakken, der danner grænsen mellem Glarus og Uri. På grænsestenen er både indmejslet Glarus' våben Sct. Fridolin og Uris' våben, et vældigt tyrehoved. Ved grænsen ændrer landskabet karakter. En mægtig sæter, den såkaldte »Urnerboden«, ligger foran os. Det er en næsten een mil lang, let bølgende, grøn slette, hvis græs om sommeren giver græsning til store kvæghjorde. På alle sider er den omgivet af vældige, vilde bjerge. Bønderne bor i lave hytter, som minder om tidligere århundreders simple boliger. Mange forbliver heroppe vinteren over, selv om forbindelsen med dalene da er meget vanskelig p.g.r.a. sneen.

På en høj er rejst en smuk, lille kirke og nærved står et lille skolehus, i hvilken kapellaren underviser de yngste årgange børn.

Et par gæstgiverier tilbyder forfriskninger og overnatning. På højre side af dalen er der en kraftig granskov. Panoramaet er så overvældende, at vi må gøre et lille ophold. Hvor en lille bjergkæde i bratte fald kommer ned fra den stejle bjergskrånt og krydser vejen for at nå ud på den græsklædte højslette, gør vor

---

Ang. Forårskursus 1983 19.-25. marts

Motto: (evt.) Men immer det dages dog på ny, når hjerterne morgen venter.

Programmet foreligger i januar måned, men tilmelding er tilladt fra dags dato. Pris: 650,- kr.

Programmet følger »linjerne« fra tidligere år. Ingen grund til revolution, hvis »det gamle« stadigvæk bliver nyt, stadigvæk rummer kim til glædens vækst – som dagen – dagen, der hver dag bliver ny.

Kristendomstimer. Historietimer. Litteraturtimer. Sangtimer. Musik. Udflugt. Kaffe. Svømning. Og meget andet. Alvor. Glæde. Rungen-de latter. Dybde. Samvær. Andagt.

Akkurat ligesom sidste kursus. Og forrige

kursus. Og kurset i 1974. Det samme og det samme? Nej da. For ingenting er det samme, når hjerterne morgen venter. For så udspilles alting i den vidende glæde over Skabelsens Under.

Emnerne vil naturligvis være præget af visse »kulturjubilæer«. Luthers fødselsdag, 1483-1983. Grundtvig og Blicher – henholdsvis 200 år og 201 år.

Foredragsholderne er hovedsagelig de samme. Dygtige, unge, ældre lærere her fra skolen, hærdede i de daglige kampe med unge mennesker, der ikke er tal. Kære kommende kursister: »Dril dem«. – Og da vi på forhånd ved, at denne ordre grundigt adlydes, har vi hentet et par gæstelærere, men kun et par stykker. Nogle, der ved, hvad de går ind til. Altså, kort sagt, vi glæder os.

Med mange hilsener – og på gensyn.

Bruno G. og Arne R.

Højdepunktet i vores
Mortensaftens-
arrangement d. 10. nov.
var en time med barok-
musik. Malene-trioen
(Malene B. Poulsen,
12 år, blokfløjte,
Ketty Lindeberg, spinet
og Poul E. Henriksen,
cello – alle fra Lemvig)
får efter koncerten
overrakt blomster
af Henrik, 9a.
(E. A. - Foto: Henrik 9c)

chauffør holdt, og så har vi nogle minutter til at kravle opad, hvis vi tør, til at smage på bækkens klare vand, eller til at plukke af det blomstervæld, der er rundt om. Alt efter årstiden er der mange slags blomster heroppe i højden, og der er mange af dem: alperoser, margueritter, hanefod, enzian osv. Alle disse blomster har tilpasset sig alpeverdenens hårde klima, og de blomstrer, selv om der om natten ofte falder rimfrost, og det i juli og august også somme tider kan sne. Men de fleste af selskabet står stille og lader blikket glide rundt over slettens randbjerge. Den 3000 m høje Clariden-tinde tiltrækker sig straks opmærksomheden med sin kappe af evig sne, og lige nedenfor den breder Gemsegletcheren sig og flimrer i solen. Fotoapparatene hentes frem, og mange billeder bliver taget, før vi igen bestiger bussen og kører videre. Vejen begynder igen at stige fra højsletten. De sidste graner forsvinder, vi har passeret trægrænsen. Pludselig er vi i en mørk og skummel klippehule, den såkaldte Die Klus. Men så går det ud i solskinet igen. Vi har nået pashøjden, 1948 m, og nu skal vi til at køre nedad mod Urnerlandet.

Her på vejens højeste punkt ligger en gammel kro og lige ved siden af et lille gråt kapel.

Arne Rasmussen forlader bilen for at telefonere, og vi andre sidder tilbage i bilen og venter. Jeg havde den største lyst til at stige ud, gå ind i det lille kapel og – som vejfarende sikkert har gjort i århundreder – bede en lille bøn til Universets Herre, takke ham for en god rejse og prise ham for hans vidunderlige skaberværk. Hvilken andagt kunne man ikke have holdt på dette sted over Davids 121. salme. Men den gamle højskoleelevs respekt for autoriteten holder min fod tilbage. Da Arne sagde: »I må ikke forlade bilen, mens jeg er borte!« kendte man tonefaldet fra kursustimerne. Og Thomas Mogensen står i bilens dør som i sin tid keruben med flammesværdet ved indgangen til Paradisets Have.

Arne kommer tilbage, og vi kører nu nedad. Hvilken verden af bjerge! Vejen er som en hylde hugget ind i bjergsiden. Til højre er der en lodret stenvæg, der synes at fortsætte helt op i himlen. Til venstre en tilsyneladende bundløs afgrund, adskillige kilometer i omkreds. Afgrunden er kranset af høje, sønderrevne bjerge, og bagved disse randbjerge ses igen tinde efter tinde. Af og til er der et hul i randbjergene, hvor en dal udmunder. Fra et af disse huller, Brunnital, kan vi på lang afstand se store

vandmasser, som i skummende vandfald styrter sig i dybet. En enlig cyklist strider sig op ad vejen og glæder sig sikkert til at nå pashøjden. Enkelte steder synes vejen at fortsætte ud i den blå luft, men der er dog hvert sted et hjørne, vi kan komme omkring og fortsætte. En postbus møder os, og de to store biler må køre meget forsigtigt for at komme forbi hinanden. Klausenpasvejen er bygget i 1890'erne og afløste en århundreder gammel, smal ridesti. Den nye pasvej blev indviet den 10. juni 1900 på den måde, at 13 hestekøretøjer kørte ad den gennem bjergene fra nord til syd med en forbundsminister i spidsen. Pasvejen er altså ikke bygget til biler.

Nu begynder klippevæggen til højre at blive mindre stejl og bliver snart til blidere skrænter, hvor de første bønderhuse dukker frem. Over den brusende Schächlenbak og gennem et par venlige landsbyer når vi til Bürglen, Wilhelm Tells fødeby. Turen over Klausenpasset er forbi.

Men hvor er man glad for efter en sådan køretur, at der sad en dygtig chauffør ved rattet. En tak til Birger Svenningsen for hans dygtige og besindige kørsel!

Hans Madsen, Kegnæs

(Fortsættes i næste nr.)

Pr. 1. december

har 309 af de ca. 600 rykkere, vi omkring 1. november sendte ud, givet resultat. Der er indsendt ca. 15.000 kr., og det pynter på regnskabet. Nu venter vi, at de sidste lader hører fra sig.

Tak til alle medlemmerne.

Glædelig jul og godt nytår.

E.A. og P.J.

ELEVTRÆF

den 5. februar

- 14,00 Velkomstkaffe og -tale.
- 14,30-17,30 Aktiviteter i hallen.
Bl.a. kampe mellem tidligere elever og nuværende elever.
- 17,45 Aftensmad.
- 19,00 Gymnastikopvisning ved Hammerum Herreds juniorrepræsentationshold.
- 20,15 Dramatikopførelse ved elever.
- 21,30 Kaffe.
- 22,00 Afslutning.

Sv.Å.

Vore møder:

27. jan. Houe. P.J.

Adresseforandringer

- 36-37 Bent Jensen, Brentbjergvej 38, Haraldsted, 4100 Ringsted.
- 64 og 69 Bodil Bech Thorsen, Egeskovvej 16, Hald, 8800 Viborg.
- 68-69 Marie Abildtrup Madsen, Herningvej 22, 7480 Vildbjerg.
- 68-70 Tove Hornstrup, Broagervej 15, 7500 Holstebro.
- 74-76 Anne Pilgaard Hansen, Lergravvej 23, 7490 Aulum.
- 76-78 Helle Abildtrup, Bavnehøj 3, 6900 Skjern.
- 1977 Lena Jensen, Søbakken 14, 8800 Viborg.
- 77-78 Vita Sørensen, Ågade 15 B, 7500 Holstebro.
- 80-81 Anne Mette Stampe Jensen, Blåvandsvej 85, 6857 Blåvand.